

opusdei.org

Jumalan suunnitelmat ovat aina yllättäviä

Lidia on 26-vuotias Opus Dein jäsen, joka muutti Suomeen vuodeksi työn takia. Tekstissä hän kertoo kokemuksestaan. "Jumala haluaa, että ollaan onnellisia, joten pitää oppia tanssimaan sateessakin!"

26.10.2023

Nimeni on Lidia, olen 26-vuotias ja minulla oli onni työskennellä Helsingissa kansalaisjärjestössä lähes

vuoden ajan. Olen opiskellut oikeustiedettä ja liiketaloutta Granadassa, Andalusiassa. Vaikka olen matkustanut ulkomailla useita kertoja perheeni kanssa, tämä oli ensimmäinen kokemus asumisesta Espanjan ulkopuolella. Kun tämä työmahdollisuus tuli vastaan, se tuntui seikkailulta, enkä halunnut jättää tilaisuutta käyttämättä.

Heinäkuun 12. päivänä lähdin Malagasta, mutta tällä kertaa se oli erilaista. Olin innokas löytämään Jumalan unelman minulle näin kaukaisessa maassa. Opus Dein supernumeraarijäsenenä mietin, mitä Jumala odottaa minulta Suomessa. Tiesin Pohjoismaista vain vähän. Muutamaa kuukautta aiemmin olin katsonut joitakin videoita Suomen nykyisestä piispasta, Isä Raimo Goyarrolasta. Niissä hän kertoi innostavalla tavalla pappiskokemuksestaan Suomesta. Oli kiehtova kuulla elämästä siellä:

ilmastosta, paikallisten ihmisten luonteesta, kirkon tilanteesta jne..... Näiden videoiden valossa ymmärsin, että olin menossa maahan, jossa voin palvella kirkkoa konkreettisella tavalla. Tämä oli minulle hyvin tärkeää, sillä isoveljeni on pappi ja lähetyssaarnaja Huancavelicassa, joka on köyhä hiippakunta Perun vuoristossa.

Heti laskeuduttuani Gabriel, työkaverini, tuli hakemaan minut lentokentältä. Häneen tutustuminen oli tärkeimpiä asioita, joita on tapahtunut minulle sen vuoden aikana. Hän on nyt poikaystäväni. Meidän piti muuttaa maailman ääriin tutustuaksemme toisiimme! Jumalan suunnitelmat ovat aina yllättäviä.

Olin rukoillut Pyhältä Joosefilta, että tuleva aviomieheni olisi ahkera, lempeä, huumorintajuinen... ja komea. Rukoilin myös, tuntematta

poikaa vielä, hänen huoliensa puolesta ja että Jumala olisi hänen jokapäiväisen elämänsä keskipisteenä. Minulle oli selvää, että elämäni rakkaus oli ennen kaikkea Jumala. Olin jo nähnyt kutsumukseni Opus Deiin ja olin omistanut hänelle elämäni. Samalla minulle oli selvää, että tieni Jumalan luo kulkisi tulevan aviomieheni kautta. Niinpä pyysin Pyhää Joosefia huolehtimaan hänestä. Heti kun tapasin Gabrielin, ajattelin, että "tämä on se oikea". Miksi tiesin sen? Ei ole helppo sanoa, mutta tiedän, että olin oikeassa, koska seurustelumme on saanut minut rakastamaan Jumalaa enemmän, huolehtimaan syvemmin sekä Jumalasta että muista ja kypsymään henkilökohtaisesti. Poikaystäväni on opettanut minua olemaan uskollinen vaikeuksissa, ja niitä tuli jonkin verran sen vuoden aikana, kun olin Suomessa. Niistä yksi oli hänen isänsä sairastuminen syöpään, ja hän nukkui pois viime

kesänä. Tämä oli vaikea kokemus, mutta samalla se näytti minulle, miten kärsimyksenkin aikana Jumala toimii. Gabrielin kanssa sydämeni on jotenkin laajentunut ja olen oppinut elämään muita varten.

Helsingissä asuin opiskelijakoti Silta-klubissa, jossa asui nuoria tyttöjä Suomesta ja monista muista maista, kuten Intia, Turkki, Transilvania, Iso-Britannia, Yhdysvallat ja Espanja. Ystäväystyyn kaikkien kanssa, mutta paras asukas oli se, joka asui kauniissa Pyhälle Perheelle omistetussa kappelissa.

Tabernaakkelista käsin Jeesus teki Sillasta kodin ja kulttuurieroista suuren rikkauden elämäämme.

Ensimmäisestä päivästä lähtien opiskelijakodin asukkaat ottivat meidät vastaan tavalla, joka sai meidät tuntemaan olevamme kotona. Joka ilta päivällisen jälkeen meillä oli kokoontumisia, joissa jaoimme

asioita maittemme kulttuureista, kommentoimme kirjoja ja elokuvia, lauloimme, pelasimme lautapelejä tai vain puhuimme päivästäme.

Syyskuussa vanhempani kävivät juhlimassa 35-vuotishääpäiväänsä. Asuntola teki kaikkensa juhlistaakseen hääpäivää, esim. koristelemalla kappelin kukilla, viettämällä messun, johon kaikki asukkaat osallistuivat, ja valmistamalla herkullisen espanjalaisen illallisen vanhempieni kunniaksi!

Työssäni tapasin nuoria monista paikoista. Tehtävämme oli edistää solidaarisuuden aatetta nuorten keskuudessa tarjoamalla konkreettisia hankkeita, joissa nuoret voivat kehittää omia projektejaan toisten auttamiseksi. Toimintaan kuului kaikenlaista: ruoanjakelua apua tarvitseville, vierailuja yksinäisten ihmisten

luona, syrjäytymisvaarassa olevien ihmisten tukemista, vierailuja vanhainkodeissa, ecovolunteering ja koululaisten tukemista opiskelussa.

Ennen Malagasta lähtöä perheeni ja ystäväni kysyivät minulta: vapaaehtoistyö Suomessa? Suomihan on maailman onnellisimpia maita materiaaliselta kannalta katsottuna? Kyllä! Se voi kuulostaa paradoksaaliselta, mutta totuus on, että ihmiset kaikkialla tarvitsevat aikaa ja hellyyttä muilta. Aineellistakin tarvetta on kaikkialla, myös Suomessa. Mutta on olemassa paljon syvempi ja tärkeämpi tarve: ihmisen kaipuu tuntea olevansa arvostettua. Ihmisarvo kumpuaa siitäkin.

Meillä oli joka viikonloppu ruokajako-projekti nuorten kanssa, jonka puitteissa veimme ruokaa n. 20 perheelle. Saajista suurin osa oli suomalaisia. Useat heistä olivat

ikäihmisiä, jotka kärsivät yksinäisyydestä. Usein heillä oli myös erilaisia fyysisiä rajoitteita tai mielenterveysongelmia. Vaikka projektin keskiössä oli ruoan tuominen, tärkeintä oli olla heidän kanssaan, tutustua heihin, osoittaa arvostusta ja korvata yksinäisyyttä ystävyydellä.

Yhdestä naisesta, jonka luona kävimme joka viikko, tuli minulle melkein kuin isoäiti. Hän sanoi minulle usein: "Te olette perheeni, kiitos ajastanne". Minä näin Jeesuksen hänen silmissään. Sillä verukkeella, että toimme hänelle ruokaa, hän kutsui usein meidät kahville. Tämä oli yleistä kaikissa kotitalouksissa, jossa me kävimme. Me kuuntelimme heidän tarinansa, ja jos he eivät puhuneet, otimme kitaran esiin ja lauloimme heille. Siitä jouduin eräänä päivänä vaikeuksiin, koska naapurit eivät pitäneet metelistä, kun aloin opettaa

heille flamencotanssia. Nauroimme paljon. Olimme pukeutuneet perinteiseen andalusialaiseen tanssipukuun. Naapurit eivät voineet uskoa silmiään.

Oli kaunista nähdä, miten Jumala käytti iloamme välineenä viedä Hänet muille. Huomasimme, miten palvelutekomme antoivat toisille ihmisille arvokkuutta, kun saimme heidät tuntemaan itsensä arvostetuksi ja rakastetuksi. Eräs naapurissa asuva nainen oli aina yllättynyt, kun kysyimme häneltä: "Miten voit?" "Miten polvi? Sattuuko enää?" Hän itki joka kerta, kun halusimme häntä hyvästellessämme ja kiitti meitä vilpittömästi ystävyystämme. Todellisuudessa minä olen se, jonka tulee olla kiitollinen, sillä koin Herran muuttuvan ja laajentavan sydämeni hänen kauttaan.

Yhteiskunnassa, jossa tunteet ja emootiot ovat yleensä niin tärkeitä, pimeinä kuukausina huomasin, että auringon puutteen vuoksi oli hyvin helppoa vaipua surullisuuteen ja valittamiseen. Sen sijaan ensimmäisinä kesäkuukausina, kun saavuin Suomeen, Helsinki oli täysin erilainen. Se oli jonkinlainen paratiisi, jossa iloisuus tuntui vallitsevan ja ihmiset olivat hyvin avoimia, aktiivisia ja puheliaita.

Juuri pimeinä kuukausina koin tarpeen olla erityisen inhimillinen tullakseni hyvin jumalalliseksi, kuten Pyhä Josemaría tapasi sanoa. Piti jotenkin tuoda esiin sitä andalusialaista iloa, mikä minulla oli, myös pimeän ja kylmän kauden aikana. Ilon oli tultava Lähteestä - Jumalasta - suoraan.

Ennen kuin lähdin Suomeen, opiskelijakodin johtaja kysyi minulta: Pärjäätkö talvella? Vastasin, että

auringon sijaan Silta-klubissa on ainakin Jeesuksen ruumis tabernaakkelissa. Ja niinpä Jumalan asettaminen keskiöön, messu, rukous ja hyvin tehdyn työn omistaminen Jumalalle auttoivat muuttamaan tavallisen elämän arkea lahjaksi Jumalalle. Samalla ymmärsin noiden kuukausien aikana paremmin kuin koskaan, että on oltava hyvin inhimillinen. Se tarkoittaa, että on pidettävä huolta kehosta ja mielestä. Ihminen ei ole vain sielu! Yritin siis urheilla, lukea enemmän, soittaa kiitaraa, seurustella ystävien kanssa, nukkua hyvin yms.

Suomessa opin, että itsensä antaminen muille on paras tapa löytää onnellisuutta. Samalla huomasin, että itsensä antaminen toisille edellyttää itsestä huolehtimista ja itsensä rakastamista niin kuin Jumala rakastaa sinua. Jumala haluaa, että olet onnellinen,

joten pitää oppia tanssimaan
sateessakin!

Ystävistäni Nati opin, että Suomessa
suunnitelmia kuten esim. retkejä
toteutetaan satoi vettä tai lunta.
"Kyllä, tai kyllä", kuten hänellä oli
tapana sanoa.

Nyt Espanjasta käsin rukoilen
päivittäin näiden ihmisten puolesta,
jonka tapasin sen vuoden aikana.
Rukoilen myös Suomen katolisen
kirkon puolesta. Uskon, että vaikka
se on pieni, se on kuin palaava
hiillos, joka antaa lämpöä ja valoa
koko maalle, esimerkkinä
sisukkaasta kansasta, jotka elää
vahvasti juurtuneena syvään uskoon.